

עמ"ת 12700/01/23 - כרים טהה (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 12700-01-23 (עציר)
תיק חיצוני: 536175/2022

בפני
העורר
נגד
המשיבה
כבוד השופט אוהד גורדון
כרים טהה (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד מ' יחיא
מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט ח' פס) מיום 1.1.23. בית המשפט הורה על המשך מעצרו של העורר, עד לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

רקע

1. כפי הנטען בכתב האישום מושא הליך זה, עקב סכסוך הנוגע לסיום העסקת העורר ולאחר שהמתלונן סירב לרשום עבורו יום עבודה מלא, שלף העורר חפץ הנחזה כסכין ותקף באמצעותו את המתלונן בכף ידו וזרועו. כך תוך גרימת פציעות ובהן חתכים לרבות חתך עמוק בכף היד, שהצריכו תפרים והשמת היד בסד גבס.
2. בהחלטה מושא הערר קבע בית המשפט קמא, בהעדר מחלוקת, כי קיימות ראיות לכאורה למיזוס לעורר וכן עילת מעצר, והפנה את העורר לשירות המבחן טרם הכרעה בבקשה למעצרו עד לתום ההליכים. דיון המשך נקבע ליום 19.2.23.
3. העורר מעוניין להשיג על קביעת בית המשפט קמא, להפנות אותו לשירות המבחן ולהותירו לעת הזו במעצר. נטען שמדובר בצעיר ללא הרשעות קודמות, שהתייצב בעצמו לחקירה. נטען שהוצעה חלופה ראויה וכי היה מקום לשקלה בידי בית המשפט קמא ולא להמתין לשירות המבחן מעל לחודש וחצי.

דיון

4. המדובר ב"ערר ביניים": כזה המוגש בעיצומו של הדיון בערכאה הדיונית בבקשת המעצר. אחזור על דברים שצינתי במקרים דומים (למשל עמ"ת 47510-05-22, עמ"ת 20856-12-22) לפיהם, לפי ההלכה הפסוקה, ההידרשות לערר ממין זה לרבות קיום דיון בו מסורה לשיקול דעת בית המשפט ותיעשה במקרים חריגים בלבד. המצב הראוי הוא לאפשר לערכאה הדיונית לסיים את מלאכתה. בין היתר, נשענת הלכה זו על הרצון לייחד את הביקורת השיפוטית למצב דברים שלם, ועל שיקולים מעשיים של יעילות הדיון. חריגים לכך ייתכנו במקרים מובהקים כגון טעות ברורה בהחלטה. לדיון בהלכה זו ויישומה ראו בש"פ 8645/22

מסאלמה נ' מדינת ישראל (21.12.22), בש"פ 8528/22 **סיני נ' מדינת ישראל** (19.12.22), בש"פ 3771/17 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (9.5.17), בש"פ 6661/18 **כהן נ' מדינת ישראל** (21.9.18).

5. עניינו של העורר איננו ממין החריגים המצדיקים להידרש ל"ערר ביניים". איני סבור שההחלטה להפנותו לתסקיר שירות המבחן היא בגדר טעות בולטת, המצדיקה התערבות של ערכאת הערר טרם התקבלה הכרעה בידי הערכאה הדיונית.

6. בית המשפט קמא נימק את החלטתו במספר מישורים: נדחה טיעון למסוכנות ספציפית בשים לב לשימוש לכאורה בכלי פציעה במהלך ויכוח. צוין כי לפי הודעת המתלונן הוא ניסה להתגונן בהרמת ידו, דבר המסביר את מיקום הפציעות ומעלה חשש כי לולא המגננה תוצאות המתקפה היו חמורות בהרבה. עוד צוין כי השימוש בכלי התקיפה והמעורבות לכאורה בעבירות הנטענות מקימים מסוכנות, ונקבע שלכן, למרות נתוני העורר, יש לבחון את אפשרות שחרורו בזירות.

7. איני סבור שנפלה טעות בולטת בהנמקה זו ובהכרעה עצמה, המצדיקה התערבות בחריגה מהכלל עליו עמדתי לעיל. נתוני העורר עומדים לזכותו ויישקלו בבוא העת, אך אופי האירוע, של שימוש באלימות קשה תוך "שליפת" כלי תקיפה שהיה ברשותו מראש, וכל זאת על רקע של מה בכך, עלול להצביע על סיכון לא מבוטל, לרבות כזה שאינו מתמקד במתלונן דווקא. ההחלטה לערוך בנסיבות אלה בחינה של טיב עילת המעצר ואופייה בידי גורם מקצועי, כמו גם של היכולת (אם קיימת) להתמודד עמה באמצעות החלופה שהוצעה, היא לגיטימית.

אמנם, בעת הנוכחית בה תסקירי המעצר מתעכבים לתקופה, יש לבחון בקפידה את הצורך בהם - שמשמעו הותרת אנשים במעצר זמן לא מבוטל, אך התרשמתי כי בית המשפט קמא לא התעלם מכך (וראו עמ' 5 להחלטה, בש' 1). משכך פעל והכריע כי במקרה הנדון נדרש תסקיר, אין מדובר בהכרעה המצדיקה התערבות ב"ערר ביניים".

הכרעה

8. בנסיבות אלה, לא קמה הצדקה להידרש ל"ערר הביניים", והוא נמחק.

9. המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב טבת תשפ"ג, 05 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.